

[Hans Hedtoft.]

Agitation var især bestemt af Købmandsstandens og Importørernes snævrere egoistiske Interesser.

De Konservative spillede dobbelt Dobbeltspil. Alle Konservatives første store Drøm er, at Det konservative Folkeparti skal blive et Parti i Midten, støttende sig paa smaa næringsdrivende og Funktionærer og bedrestillede Arbejdere, og deres anden store Drøm er at blive Regeringspartiet, men Konservatismens Vej til Regeringsparti gaar over Socialdemokratiets Svækkelse, og da dette ikke kan ske ved Konservatismens egen Indsats, spillede man under Valgkampen det Dobbeltspil at yde venlig Assistance til Kommunisternes Forsøg paa at æde af Socialdemokratiets venstre Fløj. Kommunistiske Talere nød en udstrakt Service i konservative Blade, og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller selv har under Dække af Frihedskampens Fostbroderskab talt milde Ord om sine kommunistiske Venner eller for at tale med „Vestkysten“: „Han stænkede dem med duftende Vande“. Og som det viste sig: han gjorde det ikke uden Virkning. De søde Dufte tiltrak virkelig en Del Vælgere.

Men ogsaa indadtil i sine egne Rækker spillede de Konservative Dobbeltspil. Just som Valget stod for Døren, bønfaaldt man Halfdan Hendriksen om at lade sig genopstille, og se, man blev bøn hørt. Det konservative politiske Tungetaleri kunde begynde med det ærede Medlem Hr. Halfdan Hendriksen paa højre Fløj og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller paa venstre Fløj, og det ærede Medlem Hr. Fibiger, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, Hr. Kristen Amby og Hr. Aksel Møller i Midten. Her var noget for enhver Smag, nøjagtig som Plakaten fra Urtekramboden, som blev klæbet op overalt i Landet.

Og saa godt det formaade det, hældte Det radikale Venstre med i dette antisocialistiske Optog. Rollen var en lille Smule uvant, men til Gengæld var der vist ikke noget i Vejen med Lysten. Man har længe kunnet høre det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen nynne fra Højskolesangbogen til den højtærede Statsminister Knud Kristensen: „Alle mine Længsler de smyge sig om dig.“

De første alvorlige Tilnærmelser fandt

Sted nu ved Landstingsvalget i Aalborg. Det rev ganske vist ud deroppe, men den Slags Episoder siges at give Følelserne mellem Kærestefolk større Glød. Det, der spørges om, og det, man er optaget af for Øjeblikket, er Problemet: Gaar det mod Bryllup, eller er det kun en løs, en øjeblikkestemt Forbindelse?

Aarsagen til Kommunisternes store Fremgang ved Valget maa søges deri, at deres Frihed for Ansvar for Samlingspolitikken under Besættelsen har tilladt dem at udmønte den sociale Utilfredshed, Taknemmeligheden over Frihedskampen og deres eget Martyrium i klingende politisk Mønt. Det kan i hvert Fald ikke være en langsigtet Bedømmelse af deres Politik, som skaffede dem Vælgere.

I de 26 Aar, Kommunismen har bestaaet i Danmark, har dens Kurs været en sand Siksaklinie, saa brat har den bevæget sig i Kurver fra den ene Vejkant til den anden. Kommunisterne skilte sig i sin Tid ud fra Socialdemokratiet paa Spørgsmaalet om Stillingen til Demokratiet. I Stedet for den demokratiske Vej valgte de den voldelige Revolutions Vej, og som Maal opstillede Proletariatets Diktatur. Denne Indstilling fastholdt de under skiftende Enhedsfrontmanøvrer 1920erne igennem. Endnu i Begyndelsen af 1930erne talte en af deres Rigsdagsrepræsentanter om at vende Vaabnene den rigtige Vej — det vil sige indadtil.

Folkeforbundet blev dengang betegnet som Imperialisternes Røverrede. Saa kom Omslaget med Nazismens Magtovertagelse i Tyskland. Sovjetunionen indtraadte i Folkenes Forbund, og denne Institution fandt nu Naade for Kommunisternes Øjne. De kunde nu endvidere tænke sig under de foreliggende Forhold at gaa ind for det saakaldte borgerlige Demokrati, og snart tog deres Agitation mod Krigsbrandstifterne i Berlin Fart, samtidig med at vi andre blev angrebet paa det voldsomste, fordi vi var Tilhængere af Danmarks statspolitiske Neutralitet.

I August 1939 sluttede Sovjetunionen Ikke-Angrebspakt med Tyskland, og set med danske Kommunisters Øjne flyttede nu pludselig Krigsbrandstifterne fra Berlin til henholdsvis London, Washington og Paris, og nu blev vi andre herhjemme ikke